

[Gudiksen.]

demokratiske Sindelag, som har bredt sig i de sidste Aaringer, ikke er naaet saa dybt ned, at denne lille Revision kunde tages med. Jeg gør bare opmærksom paa det, fordi jeg synes, at alle Parter, ogsaa Arbejderne, havde været bedst tjent med, at Bestemmelsen var blevet slettet. Det pynter ikke paa Lovforslaget, at man maa lade en saadan Bestemmelse passere denne Revision.

Husassistentspørgsmaalet fik man heller ikke løst, lige saa lidt som man tog fat paa Spørgsmaalet om Helaarsfæste. Det var dog en af de Ting, der var noget nyt i, en af de Ting, hvor vi burde animere de private til at tage Initiativet, men heller ikke det blev taget med af Kommissionen.

Endelig skal jeg nævne, at man i Udvalget drøftede Spørgsmaalet om ældre, svagelige og mindre duelige Arbejderses Stilling til Arbejdsløshedsforsikringen. Disse Folk med den mindre Arbejdsevne — maaske ogsaa i ganske enkelte Tilfælde mindre Arbejdsduelighed eller Arbejdsvillighed, men kun i enkelte Tilfælde — er den store Risiko for Arbejdsløshedskasserne. Det er dem, der mest bruger Arbejdsløshedskasserne, de udgør den egentlige Grundstamme af de kronisk arbejdsløse. De faar for de flestes Vedkommende bevilget Kontingenthjælp, først den Halvdel, som den almindelige Bestemmelse i Loven sikrer dem, og senere maaske yderligere Kontingenthjælp efter Bestemmelsen i Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 2. Denne Bestemmelse siger, at „Understøttelsen vil af Kassen være at udrede kontant (eller in natura), dog at Restance til Arbejdsløshedskassen kan dækkes af Understøttelsen i Henhold til Vedtægternes Regler.“

Nu ved jeg ikke, hvor meget denne Bestemmelse har været brugt, og det ved den højtærede Minister maaske heller ikke, for Afgørelsen ligger jo ude hos de enkelte Kasser. Ydelsen efter § 15 udredes som bekendt i Form af Dagpenge, Rejsehjælp og Julehjælp, men jeg forstaaer § 15, Stk. 2, saaledes, at af de forskellige Ydelser kan der altid tages Dækning for vedkommendes Restance. Skulde denne min Opfattelse være forkert, vil den højtærede Minister nok rette mig. Kunde Ministeren give Oplysning om, hvad det betyder i Penge, vilde det interessere mig at høre, men jeg betvivler nu, at det kan lade sig gøre.

Det er efter min Mening meget beklageligt, at Udvalget ikke magtede at finde en Løsning af dette store Spørgsmaal. De gode og dygtige Arbejdere er ikke tjent med den

Ordning, vi nu har, hvorunder de i Virkeligheden betaler baade for sig selv og for de her omtalte Arbejdere, og Samfundet er ikke tjent med, at der ikke er Mulighed for at faa disse Folk ind i et Arbejde, afpasset efter deres Evner og Kræfter og til en Betaling, som staar i rimeligt Forhold dertil. Heller ikke Folkesundheden er i det lange Løb tjent med, at denne Gruppe af Arbejdere fortsat skal gaa om uden at kunne finde en Beskæftigelse, som passer for deres Evner og Kræfter. Ogsaa set ud fra disse svage Arbejderses eget Synspunkt er Forholdet beklageligt, fordi mange af dem — jeg vil tro langt de fleste — gerne vil udføre et lettere Stykke Arbejde, hvilket de imidlertid meget vanskeligt kan komme til. Spørgsmaalet om de svage Arbejdere, som danner Grundstammen i den kroniske Arbejdsløshed, er et af de store Spørgsmaal, hvis Løsning inden alt for længe vi efter min Mening ikke kommer uden om.

Naar jeg nu har nævnt de Spørgsmaal, som er lagt hen, synes jeg, jeg maa være berettiget til at sige, som jeg gjorde i min Indledning, at man ikke kunde vente sig noget særlig nyt af den her foreslaaede Lovgivning. Jeg føjede dog til, at det muligvis ogsaa vil være rigtigst i den forhaanden-værende Situation netop kun at beskæftige sig med det, som er allernødvendigst.

Arbejdsanvisningskontorenes Opgave er jo dels at anvise Arbejde, dels at udøve Kontrol med Arbejdsløshedskasserne og — siden vi har faaet Loven om Tremandsudvalgene eller Beskæftigelsesudvalgene, som de nu skal hedde — tillige at kontrolere disse. Yderligere to Opgaver har de, nemlig i de Byer, hvor Kontorerne ligger, selv at føre den Kontrol, som i de øvrige Kommuner bliver ført af Beskæftigelsesudvalgene, og at fremskaffe beskæftigelsesfremmende Arbejde der. Men herom siger Loven intet bestemt. Den overlader det til Ministeren at træffe nærmere Bestemmelse derom.

Det har hele Tiden været mig uforstaaeligt, at de Byer, som har de store Anvisningskontorer, ikke i Lighed med alle de øvrige By- og Landkommuner skal have Beskæftigelsesudvalg. Jeg vil gerne høre Ministerens Udtalelse herom og høre, hvilken Vej Ministeren mener der skal gaas. Jeg ser nemlig saadan paa det, at dersom det bliver Arbejdsanvisningskontorerne selv, der skal løse Spørgsmaalet, bliver det en „Kontorløsning“ og en Løsning, der slet ikke er paa Linie med det, der sker i de øvrige Kommuner i Landet, hvor det er særligt kvalificerede Udvalg, der vælges til netop at finde Beskæftigelse frem og til